

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XI. Qvomodo Sociis Ne Ad Stetinam iret, dehortantibus, solus tunc adgressus sit; & retractus, comites viæ eos acceperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

DAURICO iocari cœperunt. Et quis inquit si perisset homo, reus homicidij teneretur? ADELBERTVS autem interpres, cui maximè factum displicebat, Quis iustius, inquit, homicidium lueret quàm is qui eum ad tale periculum direxit? Verum Episcopus quamuis ab eodem fratre de hoc verbo ante pulsatus fuerit, nil motus, ad Euangelium se conuertit, & exemplo domini discipulos quasi oues inter lupos mittētis factum suum defendit. Quis enim, ait, homicidij reus tenebatur, discipulis qui à domino mittebantur interfectis, qui oues ad lupos misit: profecto à lupis oues deuorandas sciuit. Deuoratae sunt oues à lupis, interfecti sunt Apostoli à tyrannis. Deinde parabolam facto suo coaptans plena rationis doctrina discipulos animauit, dignisq̃ue exhortationibus in gaudio spiritali magnam partem noctis expendit. Et mane facto, quid nam agerent vel quo ducerentur, inter se tractabant. Verum haud diù cunctabundi, quod superfuit de opere in agro Domini Coloni fideles inter se distribuunt; alijs retro ad THYMINAM, alijs autem ad loca alia euangelizandi gratia diuertentibus.

*QVOMODO SOCIIS NE AD
STETINAM iret, dehortantibus, so-
lus tunc adgressus sit; & retractus,
comites via eos acce-
perit.*

PISCOPVS vero ad STETINAM iter proposuit cum ministris, de apostasia in spiritu vehementi increpare superbos. Sed clerici qui cum ipso ituri erant, STETINENSES, barbaros & crudeles
Kkk agno-

XI.

agnoscētes, suæ pariter & illius saluti metuebant. Vnde ne illuc veniat dehortantur studiosius. Cumque illi molesti essent, Video, ait, tantum ad delicias venimus: quidquid asperum & difficilè occurrit, totum declinandum iudicamus. Sed esto, nam ad gloriam martyrij, sicut nullū cogere volo, ita si posset fieri, omnes vos hortari vellem. Rogo autem si iuuare nō vultis, saltem ne me impediatis. Suæ vitæ potestatem habeat vnusquisq;: liberi estis vos; liber et ego. Dimittite me viri obsecro. Et ciecitis omnibus sese in cubili suo in orationem dedit vsque ad vesperam. Deinde vocat puerum familiarem, præcipiens vt clausis vndique ostijs, à se omnes dimoueat nullumque sine sui conscientia admittat. Quo facto secreti sui compos, fugam meditatur, itineralia induitur, succingitur, indumenta sua sacerdotalia cum libro, calice, alijsque utensilibus in mantica ponens, omnia in humeros leuat, tectusq; umbra noctis, clam cunctis nescientibus, incomitatus urbem egreditur, viam carpens, quæ STETINA M vergit. Cumq; circumspexisset huc atq; illuc & nullum comitari se videret, latus & alacer de prosperitate furti, Deum benedicens matutinale inchoat officium, gliscēs, & properans totum iter nocte illa complet. Cumque nocturnus viator viam ardentem carperet, hora noctis decimiam instabat; Clerici autem è diuersis stratis surgentes cum ad dicendas matutinas se colligerent, quidam suspēso gradu ad cubiculum pergunt Episcopi, virum dormiat an vigilet, vel quid agat, explorare cupientes. Verum vbi propius propiusq; admoti Episcopum nō inueniunt, consternati sunt animo. Et diligēter omnia scrutātes, cubicularium Episcopi & alios qui iuxta erant crebro sciscitantes quod factum fuerat, tandem ediscunt. Quid multis? turbant.

turbantur omnes, alijque pedibus, alij vero ascensis equis, huc illucque pontificem quæsituri discurrent, factoque mane hi qui in equis fuerant, directo calle ac concito gradu versus mare viam insequuntur abeuntis & abeuntem consequuntur. At ille vbieminus venientes nauem iam intraturus, agnouit, turbatus est valde & altius ingemiscens, Heu, inquit, Domine Iesu vnice Dei, vnice virginis, dulce nomen spei meæ, nunquid fraudabis me à desiderio meo? Fac, oro, vthi, qui veniunt, aut mecum cant, aut me à proposito meo non impedian. His dictis illi accurrebant, moxque ab equis desilientes pedibus illius prosternuntur. Sed quid? prosternitur & ipse: leuant illi; leuat & ipse: flebant illi, flebat & ipse, vocemque mæror ac tristitia vtrinque diutissime interclusit.

Tandem post multas lachrymas senior mæstus in hanc vocem prorupit, Ad quid venistis? Redite quæso ad hospicium & ego via quam cæpi pergam. At illi, Absit, inquit, Sufficit nobis hæc tam grandis confusio, amodo te nequaquam deferemus. Si redire vis? tecum redibimus; sin autem progredi, maius tecum progredimur. Sed placeat sanctitati tuæ consilium nostrum. Redeamus pariter ad fratres & ad pueros nostros hodie, cras, ecce, coram te loquimur, siue in mortem siue in vitam omnes tecum veniemus.

xxxz

qvomo.